

hedder i § 1, fastfat i § 7 i Forordningen af 8de Januar 1810 og i § 2 i Plakaten af 17de Juni 1812. Det, som Loven af 19de Februar 1861 omhandler, er den saakaldte Smaaarebsef; men det er Noget, der er forskjelligt fra Smaaarebsefæstenden. — I § 5 bebudes der en 4de Lov, som nemlig skal afgjøre, hvilke Embeder der skal henføres til en af de tre Klasser. At en saadan Lov maa udfomme, er ganske klart, og derimod har jeg Intet at indvende; men det vil formentlig ikke være et Dieblits Sag, at faae en saadan Lov ud, og den foreliggende Lov vil være aldeles uanvendelig, før den anden Lov er udfommen. Det vil formentlig allerede af den Grund ikke kunne gaa an, at den foreliggende Lov, saaledes som § 20 bestemmer, træder i Kraft den 1ste April 1875. — Den sidste af disse Love bebudes i Slutningsstykket af § 7, og den skal fastsætte Gudslegodtgjørelse og Kjøbslegodtgjørelse for Kjøbstadpræsterne. Saavidt jeg forstaa, er det Meningen, at der for hvert Kald, som bliver ledigt, skal gives en Lov, og i saa Fald er det ikke en enkelt Lov, der bebudes, men en lang Række af nye Love. Maaffe man dog kunde faa de Kald sammen, som maatte blive ledige i Løbet af et Aar, ligesom vi have gjort med Benjyn til Kontorholdsløvene, saaledes at vi i ethvert Fald kun fik een ny Lov for hvert Aar. — Lønningernes Størrelse, som omhandles i § 5, skal jeg ikke komme ind paa; og jeg venter selvfølgelig heller ikke, at det ærede Flertal nu for Liden skulde ville foreslaa Ændringer deri. Jeg skal kun bemærke, at jeg for mit Vedkommende lægger mere Vægt paa, at Antallet af de Embeder, der skulle op i første og anden Klasse, bliver større, end paa, at selve Sætterne forhøies. — Da Dsferbestemmelserne i dette Lovforslag ved tidligere Leiligheder ere blevene særdeles udsjellig og grundig behandlede, skal jeg ikke idag indlade mig derpaa, men kun bemærke, at jeg i saa Henseende ganske kan henholde mig til den Udtalelse, der ifjor fremkom fra det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Aermansen) i den Udvalgsbetænkning, som da blev afgiven, idet jeg ligesom han maa kræve, at der gives Præsterne Tilladelse til at modtage saadanne Gaver, som frivillig ydes dem uden nogenformhelt Foranledning fra deres Side. Hvis de ærede Forslagsstillere lægge nogen Vægt paa Størrelsen af det Flertal, hvormed denne Sag ved den endelige Behandling vil blive sendt over til det andet Thing, vil jeg meget anbefale, at man omendrer denne Paragraf i den af mig nævnte Retning. Endelig vil det vist nok være nødvendigt, at det ærede Udvalg omskriver alle Lønningerne i den nye Mønt; thi ellers kom man ligesom i Strid med den nye Møntlov, som vi dog skulle være de Første til at rette os efter.

Svar: Jeg skal ikke idag komme ind paa

vidtløstige Forhandlinger af denne Sag. Dels er den jo en gammel Bekjendt, dels være Forhandlingerne igaar af en saa omfattende Natur, at de godt kunne omfatte dette Lovforslag med. Men jeg skylder da rette en Udtalelse af mig igaar, som jeg tilstaa, at Thinget er berettiget til at betragte som møntet paa det idag behandlede Lovforslag; dette er imidlertid ikke Tilfældet. Naar jeg igaar sagde; at begge Forslagene vare for mig lige gode, og at jeg ikke ønskede noget af dem, saa sigtede jeg dermed til Regjeringens Forslag og til den Oversigt, som Udvalgets Ordfører gav over, hvad Udvalgets Flertal havde tilbudt den ærede Minister, forudsat at han vilde være gaet ind paa det, altsaa en Forhøielse af Lønningerne og en Rykken op i Klasserne, hvorved den hele Sag vilde forbyres meget betydelig. Det var dette, jeg sigtede til, og ikke til det Forslag, der nu er under Behandling, thi det har jeg i sin Tid som Medlem af Udvalget været med til at underskrive, og jeg kan selvfølgelig, hvis den ærede Minister vil gaa ind derpaa, ikke have Noget imod, at vi faae en Lov ud i denne Form. Maaffe jeg maa gjøre den Bemærkning, at naar jeg i sin Tid som Medlem af Udvalget er gaet med til at underskrive en saadan Betænkning, kan jeg trostlig sige, at jeg den Gang gjorde det for at vise saa megen Beredvillighed til Imødekommen som mulig, uden derfor at erkjende, at det ikke skulde være en lovlig høt Løn, Præsterne derved vilde faae. Jeg gjorde det for om mulig at faae en Ende paa denne Sag; men det har desværre viist sig Aar efter andet, at det ikke har hjulpet, og trods det, at vi have hørt af den ærede Ordfører, at der har været gjort betydelig yderligere Tilbud til den ærede Minister, har han ikke været at formaa til at gaa ind derpaa. — Jeg skal ikke atter komme tilbage til disse Forhandlinger, men det maatte maaffe ved samme Leilighed være mig tilladt at gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Gasse). Lige overfor den meget alvorlige Maade, hvorpaa han tilbageviste, eller om man vil, tilketteviste, hvad jeg havde sagt imod ham, maa jeg udtale, at Grunden, hvorfor jeg ikke tog Ordet igaar, var den, at jeg tænkte, at jeg muligvis havde kunnet gjøre ham Uret, og jeg vilde derfor have ventet, til Rigsdagstidenden forelaa. Dette er imidlertid endnu ikke Tilfældet, og da den sandsynligvis ikke vil komme til at foreligge i de nærmest følgende Dage, saa at man forinden vil være kommen bort fra disse Forhandlinger, og jeg altsaa derved vil være affaaen fra at give ham Svar, har jeg søgt paa anden Maade at komme til Kundskab om, hvorvidt jeg har gjort mig fortjent til den alvorlige Paatale, som det ærede Medlem fremførte mod mig. Jeg har da baade fra min ærede Nabo (Th. Nielsen) og den ærede Ordfører faaet bestyrket, at jeg ikke har gjort mig skyldig i en saa stor Forvanskning af hans Tale, som det lod